

SWU
7
ANNIVERSARY

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-259-6172

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที 3 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2565 หน้า 9 มูลค่าข่าว 397,836.-

ดนตรีเป็นโอกาส ทำให้คนเท่าเทียมกัน

วงของนิลและแป้ง

วงน้องวุฒิและชิน

สุกรี เจริญสุข

ดนตรีในสวน วันที่ 3 กรกฎาคม 2565 ณ สวนรมณีนาด (เรือนจำพิเศษเก่า) เป็นโอกาสที่ได้ชักชวนเด็กพิเศษที่เล่นดนตรี โดยเฉพาะเด็กที่เป็นกลุ่มดาวนุชนินโดรมและกลุ่มออทิสติก ซึ่งเล่นดนตรีและอาศัยดนตรีเลี้ยงชีพมาแสดง นอกจากนี้ ยังมีผู้พิการทางร่างกาย ผู้พิการทางสายตา มาร่วมแสดงดนตรีในสวนครั้งนี้ด้วย

รายการดนตรีในสวนจะเริ่มต้นด้วยผู้พิการทางสายตา 2 คน เป็นผู้พิการทางสายตามาดังแต่อย่างน้อย คือ นิล (ตรงยศสิทธิ์ ยงค์คมล) และแป้ง (อุบลวรรณ เปี้ยแก้ว) ทั้ง 2 คนเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กๆ เรียนดนตรีและเล่นดนตรีมาตลอด นิลนั้นเป่าแซกโซโฟนและเรียนจบปริญญาเอกด้านดนตรี นิลเป็นคนตาบอดคนแรกของระบบการศึกษาไทยที่ได้พัฒนาเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในการเรียนดนตรี เพราะเรายังไม่มียุคสมัย หรืออุปกรณ์ที่จะเอื้อให้คนตาบอดได้เรียนดนตรี นิลต้องแสวงหาอุปกรณ์คัดค้นเครื่องมือนี่เพื่อใช้ในการเรียนดนตรีให้ได้ง่ายขึ้น หรือเร็วขึ้น และทำให้คน

ตาบอดเข้าถึงดนตรีได้ง่ายขึ้น

แป้ง เมื่อเรียนจบปริญญาตรีดนตรีก็เข้าสู่อาชีพทำงานดนตรีสร้างสรรค์ สร้างเพลงและเล่นดนตรี (เปียโนและร้องเพลง) เป็นอาชีพ ทำงานร้องเพลงเล่นดนตรีที่อิมพาว บางวันก็เข้ามาเล่นในโรงแรมหรูที่กรุงเทพฯ ทั้งนิลและแป้งได้พัฒนาชีวิตให้มีความสว่างในความมืด สามารถที่จะสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ มาช่วยในการดำรงชีวิต ใช้ดนตรีเป็นอุปกรณ์และเป็นทางเลือกให้สามารถอยู่ในสังคมได้โดยไม่ต้องพึ่งคนอื่น หรือพึ่งคนอื่นให้น้อยที่สุด

ผู้พิการทางสายตา หรือเด็กพิเศษ ต้องมีผู้ดูแลช่วยเหลือ ต้องต่อสู้กับชีวิตเพื่ออยู่ให้รอด ต้องต่อสู้กับตัวเอง ต่อสู้กับจิตใจที่ท้อแท้ ทุกคนได้อาศัยดนตรีเป็นเพื่อนคู่ชีวิต ซึ่งชีวิตของผู้พิการ หรือเด็กพิเศษรวมทั้งผู้ดูแล เป็นความรู้ เป็นหนังสือเล่มล้ำค่าของการศึกษาไทย ผู้พิการทางสายตาดังนิลและแป้ง มีหูซึ่งนอกจากต้องทำหน้าที่เป็นหูแล้วยังทำหน้าที่เป็นตาด้วย การเรียนดนตรีของผู้พิการทางสายตาจะต้องศึกษากฎการโน้ต ซึ่งเป็นภาษาของคนตาพิการ ต้องเปลี่ยนโน้ตเพลงสากลให้เป็นอักษรเบรลล์ (Braille) แล้วจำเพลงไปฝึกซ้อมเล่นเครื่องดนตรี

รายการที่สอนเป็นวงของน้องวุฒิ (ณัฐวุฒิ กิรติชัยพันธ์) เป็นเด็กพิเศษ (ดาวนุชนินโดรม) เรียนดนตรีเพราะชอบคิกเลอร์มาก โดยใช้ดนตรีเป็นอุปกรณ์ในการพัฒนาชีวิตให้อยู่กับสังคมและช่วยตัวเองได้ เมื่อเรียนจบหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้คะแนนสูง (2.75) เมื่อ พ.ศ.

2562 ก็ต้องออกไปสอบเข้าเรียนปริญญาตรีที่สถาบันอื่น สอบเรียนดนตรีที่บ้านสมเด็จเจ้าได้ ปัจจุบันเป็นนักศึกษา ดนตรีชั้นปีที่ 3

น้องวุฒิเล่นดนตรีเปิดหมวกมาตั้งแต่เด็ก ได้รับการสนับสนุนจากสมาคมสภาคนพิการทุกประเภทแห่งประเทศไทย (นายก สุชาติ โอวาทวรรณสกุล) ซึ่งสนับสนุนให้น้องวุฒิได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี โดยที่น้องวุฒิพยายามช่วยตัวเอง หารายได้เอง เพื่อที่จะได้เรียนดนตรี (ติ๊กทอง)

พ่อแม่ของวุฒินั้นต้องออกจากงานเพื่อดูแลน้องวุฒิ เต็มตัว ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับครอบครัวอื่นๆ ได้ศึกษาคอร์บวที่มีลูกเป็นเด็กพิเศษในทุกๆ กรณี พ่อแม่ของวุฒิได้ทุ่มเททั้งชีวิต ทำทุกวิถีทางเพื่อจะช่วยให้ลูกอยู่ในสังคมให้ได้ เมื่อพบว่าน้องวุฒิชอบดนตรี จึงใช้ดนตรี (ติ๊กทอง) เพื่อพัฒนา จนกระทั่งน้องวุฒิสามารถติ๊กทองเปิดหมวกเล่นดนตรีตามห้างและในสวนตลอดมา

สำหรับน้องชิน (จิรัชญา ศรีนคร) เรียนดนตรีที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ชั้นปีที่ 2 ทำหน้าที่ร้องเพลงและเล่นกีตาร์ เล่นกับน้องวุฒิมาหลายปีแล้ว น้องชินเป็นเด็กปกติครบสมบูรณ์ มีจิตใจที่งดงาม อยากช่วยเหลือเพื่อนๆ ที่เป็นเด็กพิเศษ ซึ่งคอยโอกาสโดยไม่รังเกียจ น้องชินทำหน้าที่ช่วยจัดการ เล่นกีตาร์ และร้องเพลง

น้องวุฒิได้อาศัยน้องชินเพื่อนผู้มีจิตใจงาม ร่วมกันพัฒนาฝีมือและช่วยเหลือเด็กพิเศษคนอื่นๆ (दानัน ชินโดรม หรือออสติติก) ให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้มากที่สุด ดนตรีช่วยการบำบัดและเป็นอีกทางเลือกหนึ่งให้แก่คนพิเศษ ซึ่งต้องมีคนที่เขาใจและมั่นใจ ต้องการผู้ที่ใช้หัวใจในการช่วยเหลือเด็กผู้ด้อยโอกาส ใช้ดนตรีเป็นหุ่นส่วนของชีวิตและให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างอบอุ่น

ผมอยู่ใกล้ชิดกับน้องวุฒิมาตั้งแต่ที่น้องวุฒิเริ่มเรียนดนตรี ได้สอนนิลเป่าแซกโซโฟนมาตั้งแต่อายุ 12 ขวบ กระทั่งเรียนจบปริญญาเอก ได้เห็นพัฒนาการของแบ่งที่เล่นเปียโนและร้องเพลง มาตั้งแต่เด็กๆ ตลอด 20 ปี ซึ่งเชื่อว่าหากสังคมไทยสามารถสร้างพื้นที่ สร้างระบบการศึกษาเพื่อรองรับเด็กพิเศษ หรือเด็กพิการในทุกรูปแบบได้ โดยใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือในการพัฒนาศักยภาพของเด็กพิเศษ การหาอาชีพที่เด็กพิเศษสามารถทำได้อย่างภูมิใจ ก็จะเป็นความเข้มแข็งของสังคมอีกรูปแบบหนึ่ง จึงได้นำชีวิตต้นแบบมาเสนอเป็นตัวอย่างต่อสังคมให้เห็นเป็นประจักษ์ว่า สังคมไทยและการศึกษาไทยสามารถใช้ดนตรีพัฒนาคนให้เท่าเทียมได้

ผมเคยฝึกคันทันและนำเสนอภาพยนตร์เรื่องเด็กที่เรียนดนตรี “Seasons Change เพราะอากาศ

เปลี่ยนแปลงบ่อย” เพื่อสร้างวิทยาลัยดนตรีในมหาวิทยาลัยแพทยามาแล้ว การสร้างอาชีพดนตรีให้เท่าเทียมกับอาชีพอื่นๆ หากมีคนสนใจที่สร้างภาพยนตร์เรื่องของครอบครัวที่ดูแลเด็กพิเศษว่าต้องต่อสู้ให้มีโอกาสได้อย่างไร ชีวิตจริงการไปโรงเรียน ต้องต่อสู้ชีวิตในสังคม และสถาบันการศึกษาอย่างไร ตัวอย่างคดีของน้องวุฒิยังอยู่ในศาลเรื่องการกีดกันการศึกษา

วงที่สามเป็นวงดนตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (CU Band) สำหรับวงดนตรีชัยวัฒน์นั้น เป็นวงดนตรีขนาดใหญ่ (Big Band) ของชมรมดนตรีสากลสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ.2499 เป็นการรวมตัวของนิสิตที่มาจากคณะต่างๆ ที่มีใจรักดนตรี โดยสมาชิกในวงทำหน้าที่จัดการบริหารเรื่องต่างๆ ทั้งหมดมีอาจารย์ที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำ

บุคคลสำคัญของวงดนตรีชัยวัฒน์ (CU Band) ที่มีบทบาทในอดีต จากบันทึกรายชื่อนักดนตรีที่แสดงเมื่อวันศุกร์ที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ.2501 บรรเลงที่สถานีวิทยุ อ.ส. (พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต) ครั้งนั้น มีนักดนตรีและนักร้องประกอบด้วย นักแซกโซโฟน (Saxophone) ประจวบ กุลทนต์ กวี อังศวานนท์ จารานันท์ วาณิชชานันท์ เจษฎา ศรีवासินนท์ บุรณสมภพ และอิฐ สุขยางค์ นักรวมเบ็ต (Trumpet) ทราบ สุขยางค์ สุบรรณ ชนินทกุล ดุลิต อัมพัฒน์ (ศุภรัชฎ์ โชติคุณาน) สุรพล สุดารา และสุจินต์ อุดมทรัพย์

นักทอมโบน (Trombone) เอนก จันทน์ ประเสริฐ เตียว ต่อพงษ์ วัจนสวัสดิ์ สันทัต ตันชนันท์ เครื่อง จังหวะ (Rhythm) กอง พันภูมิโกลม เปียโน ถาวร ยาว ชันย์ ติ๊กทอง และนิกร ณ สงขลา เล่นดับเบิลเบส (double bass) นักร้องมีจามรี เสนียวงศ์ ณ อยุธยา ราศรี พงศ์สวัสดิ์ สุขใจ ปัญจเมวัตต์ พัลลภ สุวรรณมณี และ สักรินทร์ บุญญฤทธิ์ (ข้อมูลจากสันทัต ตันชนันท์) ซึ่งล้วนเป็นบุคคลที่มีบทบาทด้านดนตรีในเวลาต่อมา

จนถึงปัจจุบันวงชัยวัฒน์ได้สร้างชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย และในระดับประเทศ มีผลงานการแสดง มีกิจกรรมและงานพิธีการประจำปีของจุฬาฯ งานวันธีระลัวันทรงดนตรี งานปฐมนิเทศนิสิตใหม่ งานคอนเสิร์ตเปิดตัวสมาชิกใหม่ งานคอนเสิร์ตประจำปี งานกาชาด งานมหกรรมสพสมโภช งานดนตรีเฉลิมพระเกียรติ งานเลี้ยงสังสรรค์ งานลอยกระทง งานปีใหม่ งานดนตรีในสวน เป็นต้น

วงดนตรีชัยวัฒน์เป็นโอกาสให้นิสิตได้เรียนรู้ ได้ประสบการณ์จริงในการทำงานด้านดนตรีและงานด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยมีรุ่นพี่ช่วยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด

ชีวิต วงซียูแบนด์ยังมีส่วนในการผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพ ทั้งนักร้อง นักดนตรี นักแต่งเพลง ผู้ควบคุมเสียง พิธีกร และผู้ประกาศข่าว ให้แก่สังคมไทยอีกด้วย

ผู้ที่เคยดูแสงดนตรีซียูแบนด์ อาทิ อาจารย์แมนรัตน์ ศรีกรานนท์ อาจารย์กิตติ ศรีเปารยะ อาจารย์วิจิตร จิตรรังสรรค์ เป็นต้น วงดนตรีซียูแบนด์เป็นต้นแบบ และเป็นตัวอย่างของวงดนตรีสำหรับการจัดกิจกรรมดนตรีของ นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา อาทิ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ [มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร](#) เพราะเป็นวงดนตรีที่รวบรวมนิสิตที่มีความสามารถทางดนตรีที่อยู่คณะวิชาต่างๆ วงซียูแบนด์ไม่ได้อยู่กับคณะใดคณะหนึ่ง ถึงแม้ว่าวิชาดนตรีมีสอนเป็นวิชาเอกใน ครุศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ แต่ก็ยังมีคนเก่งดนตรีในคณะ อักษรศาสตร์ คณะสถาปัตย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสื่อสารมวลชน เป็นต้น วงดนตรีซียูแบนด์เป็นวงดนตรีที่มีอายุมาถึง 66 ปีแล้ว อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศาสตราจารย์ ดร.ธัชชัย สุมิตร ได้บรรจุวันที่ 20 กันยายน “ที่ระลึกวันทรงดนตรี” ให้เป็นวันสำคัญของมหาวิทยาลัย ตั้งแต่วันที่ 20 กันยายน 2547 เป็นต้นมา

สำหรับการแสดงของวงดนตรีซียูแบนด์ในสวนรมณีนาด ในวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ.2565 ประกอบด้วย เพลงลูกทุ่ง เพลงไทยสากล เพลงสากล อาทิ Just Friend, Every Summertime, City of Stars, Finesse, Let's Stay Together, Chameleon Big Band รักยาก ลืมนยาก I Hate Monday คนใจง่ายและฤทธิ์หมัดดาวเหนือ พิเศษสำหรับผู้ว่าฯ ชัชชาติ จิกกัมกับตักโต ต่างอย เป็นต้น

หัวหน้าวงซียูแบนด์ นายวรยุทธ ท่าหลวง นิสิตคณะ ครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ประธานชมรมดนตรีสากล นางสาว เฉลิมรมัย เปาอินทร์ คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมดนตรีสากล รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐจิตา ชวนเกริกกุล

การได้เล่นดนตรีและการได้อยู่ในวงดนตรีเป็นโอกาสที่ดีของชีวิต แล้วการได้เล่นดนตรีเพื่อคนอื่น จึงเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของชีวิต เพราะจะเป็นช่วงมิติของเวลาที่ได้เรียนรู้ว่า มนุษย์มีความเท่าเทียมกัน